

## El cicle de la vida

### *2n premi de la categoria C en el XIII Certamen Literari de Tardor*

Has vist mai el mar? Segurament sí. Jo fins fa poc ni tan sols sabia que existia. Sóc conscient que sona una mica estrany, ara t'ho explico. Soc una gota d'aigua, sí, com ho sents... Una gota d'aigua. Em dic Ridet i us explicaré la meva aventura fins arribar al mar.

Tot va començar a la foscor. Diria que a la foscor d'una cova, però no ho sé del cert. La veritat és que no tinc els records gaire clars perquè tinc molt mala memòria, però crec que era una cova. Vaig passar molt de temps allà tancada però no estava sola en aquell indret tan estret i negre, hi havia moltes altres gotes com jo. Totes eren molt maques i els temps allà amb elles se'm va fer menys llarg, i això tenint en compte que vam tardar molt i molt en sortir d'allà, perquè l'erosió que realitzem les gotes d'aigua acostuma a ser molt lenta, la veritat. Però de sobte, un dia qualsevol, es va obrir una minúscula escletxa en una de les parets de la fosca cova. Estava entrant llum! No m'ho podia creure, era el primer cop que notava l'escalfor del sol dins meu. Era una sensació fantàstica... Però de sobte vaig notar que algú m'estirava per la cama. Era la Corrent, que em cridava dient: "Va corre, Ridet, que t'estem esperant!". Jo la vaig seguir sense pensar-m'ho dos cops. Recordo que vaig sortir i estava rodejada de plantes, l'exterior era tan bonic! Per situar-vos en el mapa, acabàvem de crear la font major de l'Espluga de Francolí. Quan vaig veure tot aquell seguici de gotes passant per aquella mena de caminet gairebé m'emociono. Aquell va ser un moment fantàstic, m'encantava fluir amb les meves companyes! Vaig fer una gran amiga que es deia Vida. La vaig conèixer poc després de sortir de la cova i juntes vam passar molt bons moments.

Els dies anaven passant i cada cop érem més i més gotes formant el que vosaltres anomenau "riu". De sobte, un dia que el cel estava molt trist i ennuvolat va començar a plorar. Va plorar tant i tant que el seguici de gotes es va desbordar. Estava molt espantada, no sabia com reaccionar davant d'aquella situació. Vaig agafar amb força a la Vida i li vaig dir: "Perquè estan totes tan desbocades, Vida?". Ella em va mirar amb molta por als ulls i va negar

amb el cap. No teníem ni idea de què estava passant. Vam començar a buscar a la Corrent, ella també semblava perduda. Ens hi vam apropar i li vam dir: “Corrent, què està passant?!”. Ella es va quedar uns segons en silenci i després en un to pausat i preocupat va dir:

-Està diluviant -la Vida i jo ens vam mirar, desconcertades, i tot seguit li vam preguntar:

-I això què vol dir? -la Corrent ens va albirar amb un somriure tendre, però als seus ulls es podia apreciar com estava molt amoïnada. Va respirar fons i va dir:

-Vol dir que del cel estan arribant moltes companyes noves, i de tantes que n’hi arriben el nostre harmoniós recorregut es veu afectat i moltes de nosaltres ens desboquem, provocant una terrible destrucció al nostre pas.

La Vida i jo ens vam mirar aterrides. Llavors la Corrent va afegir:

- Si no voleu debordar-vos agafeu-vos a mi.

Sense que ho hagués de repetir cap cop més ens vam enganxar a ella. Aquell dia va ser la pitjor experiència de la meva vida. Per sort, quan tot va acabar, la Vida seguia al meu costat.

Anaven passant els dies i l’accident de la riuada va quedar enrere. El vincle entre la Vida i jo es va fer més fort. Un dia vam notar que el riu s’acabava i començava a expandir-se. Un moment. Allò era el mar! Vaig mirar a la Vida i ella em va respondre amb un somriure. Després de tant de temps de recorregut pel riu Francolí per fi vam arribar al mar! Era una masa immensa de gotes, que totes juntes formaven aquell indret tan especial i blau. Un cop ja érem dins del mar la Corrent es va apropar i ens va dir: “Doncs ja hem arribat! És preciós, oi?”. La Vida i jo vam assentir i alehores\_ va afegir amb una veu trista: “Ara jo he de marxar per poder guiar als peixos a través dels oceans. Espero que disfruteu mentre estigueu aquí, mai us oblidaré”. Ens va fer una forta abraçada a les dos i tot seguit va marxar.

El temps allà passava molt ràpid, mai paràvem quietes. Ens encantava jugar a fet i amagar entre els coralls i les roques del fons marí, o bé fer curses amb els peixos. Però llavors va arribar un del dies més tristos de la meva vida. El dia en

què la Vida es va evaporar. Era un dia qualsevol en què estàvem parlant i, de sobte, em va dir que es sentia molt malament, que tenia molta calor. La vaig abraçar amb força i em va dir a cau d'orella. "T'estimo molt Ridet, mai m'oblidis". I una segons després es va esvair entre els meus braços.

I en fi, aquesta és la meva història. Suposo que ni jo m'esperava un final així, la veritat. Vaig estar molts dies deprimida fins que va arribar la meva hora. Ves, el cicle de l'aigua és així i no es pot canviar. I recordeu, l'aigua és font de vida i és essencial per a la vostra supervivència. No l'espatlleu o moltes gotes com jo desapareixeran sense haver pogut viure mil i una aventures, tal com vam fer jo i la Vida.